

Arrest

nr. 71 617 van 9 december 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL, loco advocaat A. HENDRICKX, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker, F. R., luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een etnische Albanees afkomstig uit Preshevë (Zuid-Servië). U beschikt over de Servische nationaliteit.

In 1997 bent u officieel gehuwd met M. R. (...).

In 2001 studeerde u af aan de Faculteit Rechten van de Universiteit van Prishtinë. U bezit gronden in de dorpen Depc, Caravajkë en Peçenë en u werkte lange tijd als landbouwer en veehouder. U was lid van de Albanese Democratische Vereniging en zetelde in het bestuur van deze partij.

Midden maart 2007 was u uw land aan het bewerken in Depc. Zeven à acht gemaskerde leden van de gendarmerie kwamen naar u toe en vroegen wat u deed. Ze zeiden dat u waarschijnlijk op zoek was

naar wapens van het UÇPMB (Bevrijdingsleger van Preshevë, Medvegjë en Bujanoc). Zonder enige reden begonnen ze u te slaan. U werd gewond aan uw kaak en u verloor vier à vijf tanden. Uw vrouw en kinderen waren getuige van dit incident en sindsdien is uw echtgenote psychisch ziek. U ging meteen naar een privé-ziekenhuis in Prishtinë waar uw gebit werd hersteld. U maakte melding van het incident bij de lokale leider, Z. R. (...), die vervolgens documenten stuurde naar het hoofd van de gemeente, R. M. (...).

U voelde zich niet meer veilig, en dus besloot u eind 2007 of in 2008 naar Oostenrijk te vluchten. U vroeg asiel aan in Oostenrijk, maar aangezien u uw familie niet kon laten overkomen vertrok u daar reeds na tien dagen.

Vervolgens verbleef u vier à vijf maanden in Tirana (Albanië) in een hotel. Daarna kende u geen concrete problemen meer met de gendarmerie. U werd echter wel door hen uitgescholden en u voelde zich gekleineerd en geïntimideerd door hen.

Van 1 oktober 2009 tot 1 oktober 2010 werkte u als stagiair in het huis van de gezondheid in Preshevë. Daar werkt u vervolgens van 15 oktober 2010 tot 14 april 2011 als assistent van de secretaris. Uw contract werd verder niet meer verlengd.

Drie maanden voor uw komst naar België werd u aangesproken door de lokale leider die u zei dat u een verbod was opgelegd om nog uw land te bewerken. Volgens hem wilde de gendarmerie dat u uw land aan hen verkocht.

Uw echtgenote raadpleegde voor haar psychische problemen in eerste instantie dokter A. (...) in Preshevë. Van daaruit werd ze doorgestuurd naar een dokter genaamd Zy. (...) in Gjilan en naar een psychiater in Shtime bij Prishtinë. Jullie consulteerden tevens dokter F. (...) in Bujanoc. Uiteindelijk bezochten jullie in juli of september 2010 een neuropsychiater in het militaire ziekenhuis van Belgrado. Uw echtgenote werd telkens behandeld met verschillende soorten medicatie maar er werd nooit een diagnose gesteld.

Omdat u zich niet veilig voelde en omdat uw echtgenote ziek is besloot u uiteindelijk om uw land van herkomst te verlaten.

U vertrok op 4 mei 2011 samen met uw vrouw en kinderen eerst naar Zwitserland – waar u ongeveer twee weken verbleef bij uw schoonvader – om daarna door te reizen naar België waar u op 23 mei 2011 asiel aanvraagde.

Ter staving van jullie identiteit en nationaliteit legde u uw Servisch paspoort uitgereikt op 14 april 2010 neer en tevens het paspoort van uw echtgenote en drie kinderen allen uitgereikt op 19 april 2011. U legde eveneens de volgende documenten mbt uw opleiding en uw werk in het huis van de gezondheid neer: uw diploma; een beslissing van het einde der werkcontract d.d. 14 april 2011; contract van bepaalde duur (15 oktober 2010 tot 14 april 2011) als assistent van de secretaris; een stagecontract d.d. 6 oktober 2009 en een beslissing mbt het loon van de stagiair d.d. 9 oktober 2009.

Daarnaast staaft u uw lidmaatschap bij de Albanese Democratische Vereniging met een attest opgemaakt op 7 juli 2011, legde u een uittreksel van het Kadaster neer ter bewijs van uw eigendommen en beschikt u over een attest opgesteld door de voorzitter Z. R. (...) van de lokale gemeente Caravajkë aangaande uw ontoereikende economische middelen om in het dorp Depc te wonen.

Ter staving van de psychologische problemen van uw echtgenote legde u de volgende documenten neer: rapport van een opname op 2 juli 2011 op de spoedafdeling van het Universitair Ziekenhuiscentrum in Charleroi; twee attesten van de centrumarts een ongedateerd attest afgeleverd in België; rapport van een neuropsychiater opgesteld op 7 september 2010 te Preshevë; voorschrift d.d. 28 november 2011 van een neuropsychiater van de kliniek 'Vita' te Shtime; voorschrift d.d. 17 mei 2008 van een neuropsychiater van de kliniek 'Hipokrati' te Gjilan; een medisch rapport van een neuropsychiater uitgereikt op 29 mei 2007 te Preshevë in de kliniek voor psychiatrie en neurologie."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.1.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker, F. R., luidt als volgt:

"Er dient te worden vastgesteld dat op basis van de door u ingeroepen feiten ten aanzien van u niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst verklaarde u dat u midden maart 2007 geslagen werd door zeven à acht gemaskerde leden van de Servische gendarmerie (CGVS pp. 10-12).

In dit verband dient echter gewezen te worden op uw incoherente verklaringen die de geloofwaardigheid van het door u aangehaalde incident met de gendarmerie op de helling zetten.

Hoewel u zich het tijdstip van het incident met de gendarmerie – midden maart 2007 – nog herinnerde en u beweerde nav de door u aangehaalde feiten te zijn gevlucht, slaagde u er niet in het moment te

situëren – naar eigen zeggen eind 2007 of in het jaar 2008 – wanneer u naar Oostenrijk vertrok (CGVS, p. 7 en p. 15).

Bevreemdend is ook dat u volgens uw verklaringen slechts ten vroegste eind 2007 – ettelijke maanden na het incident – naar het buitenland vluchtte.

Het feit dat u asiel hebt aangevraagd in Oostenrijk maar al na 10 dagen besloot om naar Albanië en vervolgens naar Servië terug te keren, wijst bovendien geenszins op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met een risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming (CGVS, p. 7).

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat u tot op heden nog steeds geen begin van bewijs hebt neergelegd ter staving van de medische verzorging die u kreeg in een privé-ziekenhuis in Prishtinë voor het herstel van uw gebit. Dit werd u nochtans expliciet gevraagd (CGVS, p. 12).

Bovendien legde u tegenstrijdige verklaringen af wat betreft uw pogingen om het geweld van de gendarmerie aan te klagen. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u niet naar een lokale leider bent gegaan om de door u aangehaalde feiten te melden gezien er geen leider aangeduid is in de dorpen Depc en Peçenë (CGVS, p. 12).

Wanneer u toen werd gewezen op het feit dat u voor uw vertrek naar België wel degelijk gesproken had met de lokale verantwoordelijke – die het door u neergelegd attest ivm uw gebrekkige inkomsten heeft opgesteld – van de gemeente Caravajkë waartoe Depc behoort, stelde u dat de lokale leider, Z. R. (...), documenten heeft gestuurd naar het hoofd van de gemeente, R. M. (...). Gevraagd naar de aard van de documenten die voor uw klacht werden opgesteld, antwoordde u dan weer dat R. M. (...) uitsluitend mondeling werd ingelicht (CGVS, pp. 12-13).

In dit verband dient te worden toegevoegd dat het eveneens bevreemdend is dat u persoonlijk geen verdere stappen hebt ondernomen, temeer daar uit uw verklaringen blijkt dat u in het bestuur van een Albanese politieke partij zetelde en kandidaat was tijdens de lokale verkiezingen in mei 2008 (CGVS, p. 6).

Indien uw verklaringen geloofwaardig zouden zijn, quod non, dient er op gewezen te worden dat het door u aangehaalde probleem met de gendarmerie slechts een eenmalig incident betreft.

Wat betreft het feit dat u werd uitgescholden en dat u zich gekleineerd en geïntimideerd voelde door de patrouilles van de soldaten van de gendarmerie, dient te worden opgemerkt dat deze door u aangehaalde problemen niet ernstig en zwaarwichtig genoeg zijn om gelijkgesteld te worden met een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Hoe dan ook dient vastgesteld te worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de regio Zuid-Servië te kampen heeft met een doorgedreven militarisering, waarbij de aanwezigheid en het optreden van de Servische gendarmerie – een paramilitaire politie-eenheid die in 2001 werd opgericht – in het bijzonder heel wat weerstand oproept bij Albanese bewoners van de regio, die hen percipiëren als zijnde agressief en intimiderend.

Dit is deels te wijten aan het feit dat zij zwaarbewapend in militaire uitrusting circuleren in de regio. Er zijn in het verleden ook gevallen geweest waarbij deze gendarmerie effectief haar boekje te buiten is gegaan in hun gedrag ten aanzien van Albanese burgers.

Hiertegen werd ook uitvoerig en herhaaldelijk geprotesteerd. Lokale Albanese politieke leiders brachten dit meermaals ter sprake in hun contacten met de media en met nationale en internationale organisaties, alsook in hun overleg met de Servische regering. Volgens hen kadert dit zelfs in een strategisch plan van de Servische autoriteiten om de etnisch Albanese bevolking uit de regio te verdrijven. Langs Servische zijde wordt hierbij evenwel steevast verwezen naar de noodzaak van de aanwezigheid van deze eenheid voor de stabiliteit en vrede in de regio.

Aldus zijn uw verklaringen over (het algemeen functioneren van) deze gendarmerie niet in tegenspraak met objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt.

Deze situatie geeft evenwel op zich geen aanleiding tot het hebben van een vrees in de zin van Vluchtelingenconventie. Ze is evenmin van die aard dat er sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moet er ook sprake zijn van een individuele (gegronde) vrees voor vervolging, hetgeen bij u niet het geval is.

Daarnaast verklaarde u dat u uw gronden in de gemeente Caravajkë niet meer mag bewerken omdat de gendarmerie en de Servische politie uw gronden zouden willen kopen.

U heeft dit echter enkel van horen zeggen, dit werd u nooit officieel meegedeeld door de Servische autoriteiten. U verklaarde aanvankelijk te beschikken over documenten ter staving van bovenstaande bewering (CGVS, pp. 8-9).

Deze door u neergelegde documenten tonen uw bewering echter niet aan.

Het uittreksel van het kadaster bewijst uitsluitend dat u effectief taksen betaald voor gronden in Depce, Pecenë en Caravajkë.

Het attest opgesteld voor uw persoonlijk gebruik door de voorzitter van de lokale gemeente Caravajkë vermeldt bovendien geenszins dat u uw gronden niet meer zou mogen bewerken omwille van de gendarmerie. Er wordt louter opgemerkt dat uw economische toestand niet voldoende is om te leven in Depce.

U verwees in uw verklaring ook naar de arrestatie van tien Albanezen in december 2008 door de Servische autoriteiten (CGVS, p. 16).

De Servische gendarmerie is inderdaad overgegaan tot de arrestatie van tien Albanezen in december 2008 en twee anderen in april 2009. Dit gebeurde echter op verdenking van gemeenrechtelijke feiten, meer bepaald voor respectievelijk moorden, ontvoeringen en verkrachtingen die ze zouden hebben gepleegd in Gjilan (republiek Kosovo) en voor smokkel en illegale grensoverschrijding.

Uit bovenstaande informatie blijkt dat deze interventies van de Servische autoriteiten kaderen in de bestrijding van de criminaliteit en niet in de context van repressie van vroegere aanhangers van het UÇPMB.

Daarnaast haalde u aan dat uw echtgenote kampt met psychologische problemen sinds ze getuige was van het incident met de gendarmerie (CGVS, p. 14).

Uit uw verklaringen en de door u neergelegde medische documenten blijkt dat uw echtgenote bij verscheidene specialisten werd behandeld in uw land van herkomst (CGVS, p. 8 en pp. 14-15) en er een diagnose (dissociatieve stoornissen) werd gesteld.

De door u neergelegde documenten afgeleverd in Servië en in Kosovo geven geen enkel uitsluitsel over de oorzaak van de gezondheidsproblemen van uw echtgenote. Van traumatiserende gebeurtenissen die aan de grondslag zouden liggen van haar stoornis wordt geen enkele melding gemaakt.

Wat betreft het medische rapport afgeleverd bij haar opname op de spoedafdeling te Charlerloi, de attesten van de centrumarts en het attest van dokter Dagrada dient echter opgemerkt te worden dat een attest van een arts die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid, een weergave bevat van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitsel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld.

Medische problemen op zich ressorteren bovendien niet onder de toepassings sfeer van de Vluchtelingenconventie noch onder de bepalingen van de definitie subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten wijzigen bovenstaande vaststellingen niet. Ze bevestigen uitsluitend de nationaliteit en identiteitsgegevens van u, uw vrouw en kinderen, uw opleiding, uw voormalige job en uw lidmaatschap bij de Albanese Democratische Vereniging, welke hier niet ter discussie staan.

Het uittreksel uit het kadaster toont louter de door u betaalde taksen aan, welke niet worden in vraag gesteld.

Het document betreffende uw ontoereikende economische toestand werd opgesteld door een privé-persoon – de lokale voorzitter van Caravajkë – voor uw persoonlijk gebruik en is dus geenszins een objectieve bron. De in dit attest beschreven problematiek is bovendien van louter socio-economische aard en ressorteert als dusdanig evenmin onder de Vluchtelingenconventie noch onder de definitie van subsidiaire bescherming.”

1.2.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, M. R., luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een etnisch Albanese afkomstig uit Rahovicë (Zuid-Servië). U bezit de Servische nationaliteit. U bent officieel gehuwd met F. R. (...) (O.V. 6.817.527).

U werd op 12 juli 2011 opgeroepen voor een gehoor op het Commissariaat-generaal. U bood zich die dag evenwel niet aan omwille van gezondheidsproblemen.

Uw echtgenoot legde een aantal medische attesten neer waaruit blijkt dat het niet aangewezen is om u te horen wegens uw slechte psychische toestand.

Op 15 juli 2011 maakte u een schriftelijke verklaring over aan het Commissariaat-generaal waarin u meedeelt dat u zich aansluit bij de verklaringen die uw echtgenoot, F. R. (...), aflegde in het kader van zijn asielaanvraag.”

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster, M. R., luidt als volgt:

“Uit de elementen aanwezig in uw administratief dossier blijkt dat u uw asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die aangehaald werden door uw echtgenoot, F. R. (...) (O.V. 6.817.527). In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen, die luidt als volgt:

“Er dient te worden vastgesteld dat op basis van de door u ingeroepen feiten ten aanzien van u niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst verklaarde u dat u midden maart 2007 geslagen werd door zeven à acht gemaskerde leden van de Servische gendarmerie (CGVS pp. 10-12). In dit verband dient echter gewezen te worden op uw incoherente verklaringen die de geloofwaardigheid van het door u aangehaalde incident met de gendarmerie op de helling zetten. Hoewel u zich het tijdstip van het incident met de gendarmerie – midden maart 2007 – nog herinnerde en u beweerde nav de door u aangehaalde feiten te zijn gevlucht, slaagde u er niet in het moment te situeren – naar eigen zeggen eind 2007 of in het jaar 2008 – wanneer u naar Oostenrijk vertrok (CGVS, p. 7 en p. 15). Bevreemdend is ook dat u volgens uw verklaringen slechts ten vroegste eind 2007 – ettelijke maanden na het incident – naar het buitenland vluchtte. Het feit dat u asiel hebt aangevraagd in Oostenrijk maar al na 10 dagen besloot om naar Albanië en vervolgens naar Servië terug te keren, wijst bovendien geenszins op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met een risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming (CGVS, p. 7). Daarnaast dient te worden opgemerkt dat u tot op heden nog steeds geen begin van bewijs hebt neergelegd ter staving van de medische verzorging die u kreeg in een privé-ziekenhuis in Prishtinë voor het herstel van uw gebit. Dit werd u nochtans expliciet gevraagd (CGVS, p. 12). Bovendien legde u tegenstrijdige verklaringen af wat betreft uw pogingen om het geweld van de gendarmerie aan te klagen. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u niet naar een lokale leider bent gegaan om de door u aangehaalde feiten te melden gezien er geen leider aangeduid is in de dorpen Depc en Peçenë (CGVS, p. 12). Wanneer u toen werd gewezen op het feit dat u voor uw vertrek naar België wel degelijk gesproken had met de lokale verantwoordelijke – die het door u neergelegd attest ivm uw gebrekkige inkomsten heeft opgesteld – van de gemeente Caravakë waartoe Depc behoort, stelde u dat de lokale leider, Z. R. (...), documenten heeft gestuurd naar het hoofd van de gemeente, R. M. (...). Gevraagd naar de aard van de documenten die voor uw klacht werden opgesteld, antwoordde u dan weer dat R. M. (...) uitsluitend mondeling werd ingelicht (CGVS, pp. 12-13). In dit verband dient te worden toegevoegd dat het eveneens bevreemdend is dat u persoonlijk geen verdere stappen hebt ondernomen, temeer daar uit uw verklaringen blijkt dat u in het bestuur van een Albanese politieke partij zetelde en kandidaat was tijdens de lokale verkiezingen in mei 2008 (CGVS, p. 6).

Indien uw verklaringen geloofwaardig zouden zijn, quod non, dient er op gewezen te worden dat het door u aangehaalde probleem met de gendarmerie slechts een eenmalig incident betreft. Wat betreft het feit dat u werd uitgescholden en dat u zich gekleineerd en geïntimideerd voelde door de patrouilles van de soldaten van de gendarmerie, dient te worden opgemerkt dat deze door u aangehaalde problemen niet ernstig en zwaarwichtig genoeg zijn om gelijkgesteld te worden met een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Hoe dan ook dient vastgesteld te worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de regio Zuid-Servië te kampen heeft met een doorgedreven militarisering, waarbij de aanwezigheid en het optreden van de Servische gendarmerie – een paramilitaire politie-eenheid die in 2001 werd opgericht – in het bijzonder heel wat weerstand oproept bij Albanese bewoners van de regio, die hen percipiëren als zijnde agressief en intimiderend. Dit is deels te wijten aan het feit dat zij zwaarbewapend in militaire uitrusting circuleren in de regio. Er zijn in het verleden ook gevallen geweest waarbij deze gendarmerie effectief haar boekje te buiten is gegaan in hun gedrag ten aanzien van Albanese burgers. Hiertegen werd ook uitvoerig en herhaaldelijk geprotesteerd. Lokale Albanese politieke leiders brachten dit meermaals ter sprake in hun contacten met de media en met nationale en internationale organisaties, alsook in hun overleg met de Servische regering. Volgens hen kadert dit zelfs in een strategisch plan van de Servische autoriteiten om de etnisch Albanese bevolking uit de regio te verdrijven. Langs Servische zijde wordt hierbij evenwel steevast verwezen naar de noodzaak van de aanwezigheid van deze eenheid voor de stabiliteit en vrede in de regio. Aldus zijn uw verklaringen over (het algemeen functioneren van) deze gendarmerie niet in tegenspraak met objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Deze situatie geeft evenwel op zich geen aanleiding tot het hebben van een vrees in de zin van Vluchtelingenconventie. Ze is evenmin van die aard dat er sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden

moet er ook sprake zijn van een individuele (gegronde) vrees voor vervolging, hetgeen bij u niet het geval is.

Daarnaast verklaarde u dat u uw gronden in de gemeente Caravajkë niet meer mag bewerken omdat de gendarmerie en de Servische politie uw gronden zouden willen kopen. U heeft dit echter enkel van horen zeggen, dit werd u nooit officieel meegedeeld door de Servische autoriteiten. U verklaarde aanvankelijk te beschikken over documenten ter staving van bovenstaande bewering (CGVS, pp. 8-9). Deze door u neergelegde documenten tonen uw bewering echter niet aan. Het uittreksel van het kadaster bewijst uitsluitend dat u effectief taksen betaald voor gronden in Depce, Pecënë en Caravajkë. Het attest opgesteld voor uw persoonlijk gebruik door de voorzitter van de lokale gemeente Caravajkë vermeldt bovendien geenszins dat u uw gronden niet meer zou mogen bewerken omwille van de gendarmerie. Er wordt louter opgemerkt dat uw economische toestand niet voldoende is om te leven in Depce.

U verwees in uw verklaring ook naar de arrestatie van tien Albanezen in december 2008 door de Servische autoriteiten (CGVS, p. 16). De Servische gendarmerie is inderdaad overgegaan tot de arrestatie van tien Albanezen in december 2008 en twee anderen in april 2009. Dit gebeurde echter op verdenking van gemeenrechtelijke feiten, meer bepaald voor respectievelijk moorden, ontvoeringen en verkrachtingen die ze zouden hebben gepleegd in Gjilan (republiek Kosovo) en voor smokkel en illegale grensoverschrijding. Uit bovenstaande informatie blijkt dat deze interventies van de Servische autoriteiten kaderen in de bestrijding van de criminaliteit en niet in de context van repressie van vroegere aanhangers van het UÇPMB.

Daarnaast haalde u aan dat uw echtgenote kampt met psychologische problemen sinds ze getuige was van het incident met de gendarmerie (CGVS, p. 14). Uit uw verklaringen en de door u neergelegde medische documenten blijkt dat uw echtgenote bij verscheidene specialisten werd behandeld in uw land van herkomst (CGVS, p. 8 en pp. 14-15) en er een diagnose (dissociatieve stoornissen) werd gesteld. De door u neergelegde documenten afgeleverd in Servië en in Kosovo geven geen enkel uitsluitsel over de oorzaak van de gezondheidsproblemen van uw echtgenote. Van traumatiserende gebeurtenissen die aan de grondslag zouden liggen van haar stoornis wordt geen enkele melding gemaakt. Wat betreft het medische rapport afgeleverd bij haar opname op de spoedafdeling te Charlerloi, de attesten van de centrumarts en het attest van dokter Dagrada dient echter opgemerkt te worden dat een attest van een arts die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid, een weergave bevat van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitsel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. Medische problemen op zich ressorteren bovendien niet onder de toepassings sfeer van de Vluchtelingenconventie noch onder de bepalingen van de definitie subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten wijzigen bovenstaande vaststellingen niet. Ze bevestigen uitsluitend de nationaliteit en identiteitsgegevens van u, uw vrouw en kinderen, uw opleiding, uw voormalige job en uw lidmaatschap bij de Albanese Democratische Vereniging, welke hier niet ter discussie staan. Het uittreksel uit het kadaster toont louter de door u betaalde taksen aan, welke niet worden in vraag gesteld. Het document betreffende uw ontoereikende economische toestand werd opgesteld door een privé-persoon – de lokale voorzitter van Caravajkë – voor uw persoonlijk gebruik en is dus geenszins een objectieve bron. De in dit attest beschreven problematiek is bovendien van louter socio-economische aard en ressorteert als dusdanig evenmin onder de Vluchtelingenconventie noch onder de definitie van subsidiaire bescherming.”

Bijgevolg kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekers de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 13 oktober 2011 een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook een schending van artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Zij roepen eveneens een schending in van *“de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel”*.

Verzoekers zijn eveneens van mening dat de commissaris-generaal een manifeste appreciatiefout beging.

Verzoekers herhalen dat de bestreden beslissingen hen de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming weigeren en benadrukken dat een administratieve rechtshandeling *“enerzijds de feitelijke en juridische overwegingen die de beslissing ondersteunen, moet bevatten en anderzijds deze overwegingen afdoende moeten zijn om de genomen beslissing te schragen”* (zie het verzoekschrift, p. 4).

Ze laten gelden dat verzoeker werd geslagen door zeven à acht gemaskerde mannen, leden van de Servische gendarmerie en dat hij geen hulp kon inroepen van de nationale autoriteiten omdat *“de aanwezigheid en het optreden van de Servische gendarmerie heel veel angst opwekt bij de bevolking”*. Ze stellen vervolgens dat de Servische gendarmerie een paramilitaire politie-eenheid is die werd opgericht in 2001 en verklaren dat er *“zo goed als geen controle”* is op hun daden, *“veelal van agressie, zoals het geval was bij verzoeker”* (zie het verzoekschrift, p. 4).

Vervolgens benadrukken verzoekers dat ze van Albanese origine zijn en dat de commissaris-generaal trouwens zelf aanhaalt *“dat er gevallen bekend zijn waar de Servische politie wel degelijk haar boekje te buiten is gegaan ten aanzien van Albanese burgers”*.

Volgens verzoekers maken hun problemen een ernstige discriminatie uit ten gevolge van hun etnische Albanese origine en zij zijn van mening dat het voor hen in hun land van herkomst onmogelijk is om een normaal leven te kunnen leiden gezien ze *“geïntimideerd, vernederd, mishandeld worden door de Servische gendarmerie”* (zie het verzoekschrift, p. 5).

Verzoekers voeren aan dat ze wel degelijk in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 §2, b. van de vreemdelingenwet gezien ze vrezen om bij een eventuele terugkeer naar hun land van herkomst, het slachtoffer te worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Tot slot laten verzoekers gelden dat de commissaris-generaal het redelijkheidsbeginsel heeft miskend doordat hij in redelijkheid niet kon komen tot een weigeringsbeslissing; de feitelijke gegevens van hun relaas zijn, volgens verzoekers, onverenigbaar met het genomen besluit.

Verzoekers vragen in hoofdorde de beslissing te hervormen en de vluchtelingstatus toe te kennen, in subsidiaire orde vragen ze de subsidiaire bescherming toe te kennen, desgevallend de zaak terug te verwijzen naar de commissaris-generaal.

2.2. De Raad merkt vooreerst op dat aangezien uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster, M. R., zich baseert op het asielrelaas van verzoeker, F. R., de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

Verzoekster verwijst trouwens (zie het verzoekschrift, p. 4) uitdrukkelijk naar de geweldpleging op haar echtgenoot door zeven à acht gewapende mannen en naar de onveiligheid voor mensen van Albanese origine.

2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekers uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekers de motivering van de bestreden beslissing betwisten en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de

vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De Raad stelt vast dat verzoekers zich in hun verzoekschrift van 13 oktober 2011 beperken tot het aanhalen van een vrees voor vervolging.

Het enkel aanhalen van een vrees op zich volstaat niet om de motivering in de bestreden beslissing te weerleggen en te besluiten dat deze vrees reëel is. Het begrip "gegronde vrees" houdt in dat de aanvrager niet alleen een subjectieve vrees moet koesteren, maar dat deze moet worden beoordeeld met inachtneming van de objectieve omstandigheden in diens land van herkomst.

Daarbij moet een persoonlijke vervolgingsvrees worden aangetoond. Deze vrees voor vervolging dient inderdaad in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke; ze weerleggen geenszins de motivering van de bestreden beslissing.

Zo is het ongeloofwaardig dat verzoeker -hoewel hij zich het tijdstip van het incident met de gendarmerie midden maart 2007 nog herinnerde en hij naar aanleiding van de door hem aangehaalde feiten verklaarde te zijn gevlucht- hij er niet in slaagde het moment concreet te situeren wanneer hij naar Oostenrijk vertrok (zie het gehoorverslag van 12 juli 2011, p. 7, 15).

Ook de vaststelling dat verzoeker slechts pas eind 2007 -zijnde ettelijke maanden na het incident- naar het buitenland vluchtte, keert zich tegen zijn geloofwaardigheid.

Bovendien verklaarde verzoeker na asiel te hebben aangevraagd in Oostenrijk, al na 10 dagen naar Albanië en vervolgens naar Servië te zijn teruggekeerd; ook deze handelwijze duidt niet op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of op een risico op het lijden van ernstige schade.

Verzoekers lieten eveneens na enig begin van bewijs neer te leggen van de medische verzorging die verzoeker zou genoten hebben in een privé-ziekenhuis in Prishtinë na de geweldpleging door een groep gemaskerde mannen.

Ook legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af wat betreft zijn pogingen om het geweld van de gendarmerie aan te klagen; de Raad merkt op dat het eveneens bevreemdend is dat hij geen verdere stappen heeft ondernomen, temeer gezien uit zijn verklaringen blijkt dat hij in het bestuur van een Albanese politieke partij zetelde en kandidaat was tijdens de lokale verkiezingen in mei 2008 (zie het gehoorverslag, p. 6).

Indien verzoekers verklaringen geloofwaardig zouden zijn, quod non, dient er op gewezen te worden dat het door hem aangehaalde probleem met de gendarmerie slechts een eenmalig incident betreft. Het feit dat verzoeker werd uitgescholden en dat hij zich geminacht en geïntimideerd voelde door de patrouilles van de gendarmerie, is naar het oordeel van de Raad onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen gewagen van een vrees voor vervolging of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Verzoekers herhalen dat verzoeker werd geslagen door zeven à acht gemaskerde leden van de Servische gendarmerie en voeren aan dat de aanwezigheid en het optreden van de Servische gendarmerie heel veel angst opwekt bij de bevolking, dat de Servische gendarmerie een paramilitaire politie-eenheid is en dat er “zo goed als geen controle” is op hun daden.

Verzoekers benadrukken eveneens dat ze van Albanese origine zijn en dat de commissaris-generaal zelf aanhaalt “dat er gevallen bekend zijn waar de Servische politie wel degelijk haar boekje te buiten is gegaan ten aanzien van Albanese burgers”.

Volgens verzoekers maken hun problemen een ernstige discriminatie uit omwille van hun etnie; ze menen dat ze dan ook niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst omdat ze “geïntimideerd, vernederd, mishandeld worden door de Servische gendarmerie”.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing inderdaad wordt gesteld dat verzoekers verklaringen over het functioneren van de Servische gendarmerie niet in tegenspraak is met objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. De Raad wijst er echter op dat deze situatie op zich evenwel geen aanleiding geeft tot het hebben van een vrees van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, noch tot het lopen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt derhalve niet erkend.

Verzoekers maken ook niet aannemelijk dat ze een risico lopen op het lijden van ernstige schade in de als voorzien in artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet.

Verzoekers voeren tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers werden opgeroepen voor een verhoor, dat verzoeker tijdens zijn verhoor op 12 juli 2011 de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Albanese taal machtig is, in tegenwoordigheid van een advocaat.

Het blijkt dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op 12 juli 2011 op het Commissariaat-generaal bevatten de bestreden beslissingen gedetailleerde overwegingen die de beslissingen afdoende motiveren.

De commissaris-generaal heeft zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voorbereid en gestoeld op een correcte feitenvinding.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men zich bij de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Men moet met andere woorden voor een beslissing staan waarvan men nauwelijks kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De bestreden beslissingen staan geenszins in kennelijke wanverhouding tot de motieven waarop ze steunen. Er kan dan ook geen sprake zijn van een schending van het redelijkheidsbeginsel.

Wat betreft de door verzoekers aangevoerde “manifeste appreciatiefout”, schaarde de Raad zich achter de weigeringbeslissingen van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus; er kan geen “manifeste appreciatiefout” worden vastgesteld.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE